

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marți, Joi și Sâmbătă

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 45.

Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 45.
Epistolele nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr.
pentru fie-care publicare.

Cerculariul

I. P. S. Sale Domnului Arhiepiscop și Metropolit Ioan Meșianu, către credincioșii diececei Aradului, pentru așezarea în scaunul arhieresc a noului Episcop P. S. S. Fărintele Iosif Goldiș.

Nr. 125 Metr. 1899.

IOAN

din îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al bisericii ortodoxe române din Transilvania și Metropolit al Românilor greco-orientali din Ungaria și Transilvania, cavalier al ordinului „Coroana de fer clasa II.” și proprietariu „Crucei cei mari a ordinului Francisc Iosif”.

Onorabilelor corporațiuni, autorități și foruri bisericesci, iubitelui cler și popor al eparchiei Aradului: dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Christos!

După-ce prin strămutarea Noastră din scaunul episcopesc al Aradului, la cel arhiepiscopesc metropolitan din Sibiu, eparchia scutită de Dumnezeu a Aradului deveni lipsită de arhipăstorul seu, sinodul aceleiași aparchii, convocat după normele Statutului organic al provinciei noastre metropolitane, la Arad pe 2/14 Maiu a. c., a efectuit sub conducerea Noastră personală alegerea de episcop al eparchiei Vostre, alegând de episcop al aceleiași eparchii pe preacuviosul archimandrit și vicariu al Nostru Iosif Goldiș; iar sfințitul sinod arhieresc al provinciei noastre metropolitane întrunit la 18/30 Maiu a. c., censurând canoniceste această alegere, a aflat că alesul archimandrit este calificat pentru promovare la demnitatea de episcop al eparchiei Aradului; mai departe Maiestatea Sa cesară și apostolico-regescă, gloriosul Impărat și al nostru Rege Francisc Iosif I. cu preainalta rezoluțiune din 22 Iuniu nou a. c. s'a îndurat prea grațios a întări alegerea numitului archimandrit de episcop al eparchiei Aradului, și după toate acestea, Noi cu concluerarea Preasfințitului Domn Episcop al eparchiei Caransebeșului Nicolae Popea, pe numitul archimandrit Iosif Goldiș, sub sfânta liturgie celebrată astăzi în biserică Noastră catedrală din Sibiu, l'am chirotonit de episcop cu jurisdicțiune canonică pentru eparchia Aradului, dându-i despre această chirotonire Gramata Noastră metropolitană.

Aducând mulțumită lui Dumnezeu pentru toate acestea, prin cercularul Nostru present, venim a anunța tuturor onorabilelor corporațiuni, autorități și foruri bisericesci, și peste tot iubitelui cler și popor din eparchia Aradului, îndeplinirea scaunului episcopesc al acestei eparchii prin alegerea, întărirea și chirotonirea preacuviosului archimandrit Iosif Goldiș de episcop al Vostru diecesan, fiind Noi convinși, că veți primi cu bucurie și mulțumire pe noul Vostru episcop, care în pute-

rea darului arhieresc și conform promisiunilor sale solemne, are să păstărească eparchia de Dumnezeu păzită a Aradului, după instituțiunile canonice și statutare ale bisericii noastre, lucrând mijlocit și nemijlocit pentru religiositatea și luminarea preoțimei și a poporului din eparchia sa.

Vă anunțăm încă și aceea: că având Noi în vedere normele din §. 105 al Statutului org. am rugat pe Preasfințitul Domn Episcop al eparchiei Caransebeșului Nicolae Popea, ca în calitate de mandator al Nostru să binevoiescă a duce în deplinire introducerea preasfințitului domn nou episcop Iosif Goldiș în scaunul seu episcopesc, iar terminul pentru acesta introducere l'am pus prin conțelegere reciprocă pe 20 Iulie a. c. st. v., dorind Noi, ca la solemnitatea acesta de introducere să participe clerul și poporul eparchial în număr cât mai mare, pentru a-și manifesta în persoană iubirea și alipirea, reverința și supunerea, față cu noul seu arhipăstor.

În fine îndrumăm pe onorabila preoțime și pe toți credincioșii sfintei noastre biserici din toate părțile eparchiei Aradului, ca în sfintele rugăciuni să pomenescă de acum înainte pe noul lor episcop diecesan, pe preasfințitul arhieru Iosif, și în toate trebile care aparțin jurisdicțiunei episcopesci, când se cere vre-un sfat, îndreptare, judecată sau deslegare, către același legiuit episcop al lor să se întorcă, — împărțându-Vă Noi pe lângă acestea și binecuvântarea Noastră arhierescă.

Dat în reședința Noastră arhiepiscopescă-metropolitană din Sibiu, la 4/17 Iuliu 1899.

Ioan Meșianu, m. p.
arhiepiscop și metropolit.

Brașovul.

(✚) Festivitățile, împreunate cu sfințirea bisericii noue din Brașov-Cetate, au ridicat la suprafața interesului general pe credincioșii noștri din cea mai fruntașă parochie a întregii provincii metropolitane.

Fost-au, ce-i drept, Brașovenii totdeauna între fruntași, între cei din tîi, de câte-ori a fost vorba de chestiuni, fie naționale, fie culturale, fie de alt interes comun.

În iubirea de neam și biserică n'au lăsat să-i întrécă nimenea; ba în timpuri, când alții abia visau despre valorea, ce-o au instituțiunile culturale pentru progresul unui neam, ei în conțelegere și în deplină armonie au jertfit pentru întemeierea instituțiunilor, cari astăzi formeză fala și mândria bisericii noastre ortodoxe române.

Simburele și sēmēnța de muștariu, aruncată de inițiatori înțelepți, a cădut pe pămēntul rodnic al buneii înțelegeri și al armoniei frățești, și din începutul modest, din școlile susținute odinioră de câțiva particulari, s'au desvoltat in-

stituțiunile grandioase de ađi, cari prin succesele și rezultatele lor morale și culturale, stîrnesc invidia străinilor, satisfac celor mai stricte așteptări ale superiorităților și țin pas, ba întrec chiar pe cele mai bine situate și mai mult sprijinite instituțiuni analoge din patrie.

Forța și valorea lor culturală pentru un întreg colț de țară au recunoscut-o nu numai superioritatea bisericescă, ci și înaltul guvern al țerei, ai cărui cei mai isteți și specialiști comisari s'au esprimat totdeauna cu recunoștință și cu cuvinte de laudă față cu cele esperiate la vizitarea acestor institute.

Noua biserică ridicată într'un timp relativ scurt, este un nou moment de validitate a elementului român din Brașov, și o nouă dovadă despre zelul, cu care cu stăruință de fer au sciut aduce la realizare un firm propus al lor.

Prin scōtorea lor din comunitatea româno-grecescă și din posesiunea averii însemnate, adunate din dăni românești, loviți fiind în ambițiunea lor de români și ortodocși, n'au desperat, nici nu s'au căit ca niște neputincioși, ci întăriți în acțiunile lor prin justea și sfințenia scopului urmărit, au adunat noue mijloce pentru a-și ridica nou altar, în jurul căruia să se concentreze și să aducă jertfe duhovnicesci Dumneșului care ne susține, și rugăciuni de a fi luați sub părintescul seu scut și ferțiți de desmembrarea urmărită de dușmani.

Propusul firm trup s'a făcut. Armonia clopotelor din turnul bisericii noue vestesece tuturor, că noul altar este ridicat și predat sfintei și românescei sale destinațiuni, și încă dela locale, neobicinuit pentru noi pană acum, din piața cea mai de frunte a cetății Brașovului.

Frumosele și împunetőrele acțiuni, făcute cu forțe comune din incidentul sfințirii nouei biserici, au stors admirațiunea tuturor, mai ales a străinilor, iar pe noi fiii bisericii ortodoxe ne au umplut de mândrie, că ne este dat a avea astfel de parochii, unde credincioșii noștri să scie și să pōtă împina cu atâta iubire și pompă pe arhieru, ajuns în fruntea bisericii noastre naționale din patrie.

Cu toate acestea sunetele clopetelor contopite sus, în *vezdah*, într'o armonie plăcută nu simbolisau armonia și bunaînvoire între omeni jos, pe pămēntul Brașovului; căci ochiul mai adânc pătrunțetor observa în splendoră acestor festivități, și o *pată*, care le detrăgea din frumșetă, iar limba simțea în dulcēta bunelul primiri și îmbrățișări, și amestecul unui picur de amărălă.

Acastă amărălă o forma *recela* și *disarmonia* dintre fruntașii noștri din Scheiu și din Brașov-cetate, care începe a prinde rădăcini și a se estinde preste întregă societatea. Acastă împregiurare este calificată a te îndispune cu atât mai mult, cu cât nu este vorba numai de împreună-viețuirea și bună-înțelegerea între frați, între fiii aceleiași cetăți și aceleiași biserici, ci cu cât urmările rele a *neînțelegerilor împedecă bunul mers al afacerilor noastre comune bisericesci-școlare*.

Prin concordie s'au realizat lucruri frumoșe, iar prin discordie toate pot degenera mai iute de cum s'ar crede.

S'au făcut atâta vorbă și atâta svon jurnalistic în jurul chestiunii eforiei noastre și a gimnasiului din Brașov, încât nu mai e de lipsă a indica esența reului și a neînțelegerilor, mai mai ales, că ingerența prea mare a diarelor incompetenten în regularea afacerilor interne bisericesci și școlare o ținem de prisos, ba chiar dăunătoare rezolvirii favorabile a încercăturilor. Destul să fie đis atâta, că delegațiunile școlare nu au putut să se înțelgă în cauza alegerii eforiei școlare, încât conducerea afacerilor a trebuit să fie încredințată unui provisorat.

Odată fiind neînțelegerile pornite, se produce o neîncredere reciprocă, din care cu fecunditate se nasc rele după rele, încât adeseori nici nu se pōte prevedea sferșitul lor tragic.

Se impune deci tuturor datorința a judeca, *ce e drept și ce e-bine* și — sufocându-și susceptibilitățile și preocupățiunile, degenerate în personalități — a contribui la reîntōrcerea afacerilor în cursul lor normal și neîmpedecat.

Vechile reprezentanțe ale bisericilor din Scheiu și din Cetate au încheiat legământul dela 1851, îndatorindu-se „a purta sarcina ținerii școlilor cu puterile și sfaturile totdeauna împreunate și nici odată desbinat, cum și fără a fi ertată măcar umbra de întăietate sau prerogativă a uneia asupra alteia, ci... împreunate într'un scop și la un loc servind bisericilor ortodoxe și națiunei...”

Un duh de mare dragoste către cultura neamului românesc și ortodoxismul lui transpiră din întreg legământul, care ridică pe autorii și subscriitorii lui între cei mai aleși fruntași ai bisericii noastre.

A duce acum spiritul neînțelegerilor din societate, particularitățile și personalitățile daunăciōse și a le planta pe terenul frumos al institutelor noastre culturale, însemneză a nu fi pătruns de duhul desinteresat și curat al vrednicilor înaintași, ci a contribui la împedecarea, ba chiar periclitarea progresului nostru cultural, atât de mult dorit din partea tuturor.

Urmașii acelor înaintași de pie memorie se cērtă acum pe tema, care a contribuit mai mult și care mai puțin la întemeierea școlilor, sau cine a născut fētul acuma mărișor al institutelor noastre din Brașov? Dar pentru-certe zadarnice pe teme, cari aparțin trecutului, istoriei? Nu pōte fi acum vorba de meritele părinților și străbunilor noștri, ci să căutăm noi înșine a ne face vrednici de trecutul și de mărețele lor fapte, punēnd umēr la umēr și contribuind la scōtorea școlilor din strîmțōrea și lipsa, în care au ajuns, căci legământul citat dela 1851 dă ambelor reprezentanțe drepturi egale; dar din acele isvorēce în mod natural și datorințe egale, și viceversa; și acesta cu atât mai vartos, căci s'au îndatorat „înaintea ceriului și a omenilor, că vor păzi și apăra toate punctele și condițiunile acestui legământ din cuvēnt în cuvēnt, cu sântenie și tărie nestrămutată!...”

Sântenia causei și însēmăntatea instituțiunilor culturale reclamă, ca toți să-și calce pe inimă și să încheie pacea de toți dorită în interesul general.

